VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 6. oktobrī*

Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Nātrija hlorāta tirgus EEZ — Lēmums par grozījumiem, ar kuru tiek samazināts konstatētais dalības aizliegtā vienošanās ilgums — Naudas soda apmēra aprēķināšana — Noilgums — Regulas (EK) Nr. 1/2003 25. pants

Lieta T-250/12

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA , agrāk ***Uralita, SA*** , Madride (Spānija), ko pārstāv *K. Struckmann*, advokāts, un *G. Forwood*, *barrister*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *N. von Lingen*, *R. Sauer* un *J. Bourke*, vēlāk – *R. Sauer* un *J. Norris-Usher*, pārstāvji,

atbildētāja,

par lūgumu atcelt Komisijas 2012. gada 27. marta Lēmumu C(2012) 1965 galīgā redakcija, ar kuru tiek grozīts 2008. gada 11. jūnija Lēmums C(2008) 2626, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38.695 – Nātrija hlorāts).

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] un L. Madise [*L. Madise*] (referents),

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 7. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA*, agrāk *Uralita, SA*, ir saskaņā ar Spānijas tiesībām dibināta akciju sabiedrība. 1992. gadā tā nodibināja *Aragonesas Industrias y Energía, SA*. Līdz 1994. gadam *Uralita, SA* piederēja visas *Aragonesas Industrias y Energía, SA* kapitāldaļas. 1994. gada decembrī *Uralita, SA* visu *Aragonesas Industrias y Energía, SA* ar ķīmiskajām vielām saistīto darbību veikšanu nodeva holdinga sabiedrībai ar nosaukumu *Energia e Industrias Aragonesas EIA, SA* (turpmāk tekstā – "*EIA*"), kuru tā bija izveidojusi agrāk. 2003. gadā pēc apvienošanās tā pārņēma *EIA* un tai no jauna piederēja visas šīs akciju sabiedrības kapitāldaļas. 2005. gada 2. jūnijā tā cedēja *Ercros Industrial, SAU* (turpmāk tekstā – "*Ercros*"), minēto akciju sabiedrību, kas tagad ir kļuvusi par *Aragonesas Industrias y Energía, SAU* (turpmāk tekstā – "*Aragonesas*").

2 2003. gada 28. martā *EKA Chemicals AB* (turpmāk tekstā – "*EKA*") – Zviedrijā dibinātas sabiedrības – pārstāvji iesniedza pieteikumu par atbrīvojumu no naudas soda vai, alternatīvi, naudas soda samazināšanu atbilstoši Komisijas paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu [aizliegtu vienošanos] gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par sadarbību") saistībā ar aizliegtas vienošanās esamību nātrija hlorāta ražošanas nozarē.

3 2003. gada 30. septembrī Eiropas Kopienu Komisija pieņēma lēmumu, ar ko tā piešķīra *EKA* nosacītu atbrīvojumu no naudas soda atbilstoši 2002. gada paziņojuma par sadarbību 15. punktam.

4 2004. gada 10. septembrī Komisija atbilstoši Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 18. panta 2. punktam nosūtīja informācijas pieprasījumus vairākām sabiedrībām, tostarp *Aragonesas*. 2004. gada 3. un 9. decembrī *Aragonesas* atbildēja uz šiem informācijas pieprasījumiem.

5 Laikposmā no 2006. gada 13. novembra līdz 2008. gada 11. aprīlim Komisija atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktam nosūtīja vairākām sabiedrībām informācijas pieprasījumus, tostarp *Aragonesas* – 2006. gada 13. novembrī, 2007. gada 8. februārī un 12. martā un 2008. gada 11. aprīlī, kā arī prasītājai – 2007. gada 8. februārī, 2007. gada 20. aprīlī un 2008. gada 11. aprīlī.

6 2007. gada 27. jūlijā Komisija pieņēma paziņojumu par iebildumiem, kura adresāti cita starpā bija *Aragonesas* un prasītāja. Noteiktajā termiņā pēdējās minētās nosūtīja Komisijai apsvērumus par šo paziņojumu.

7 2007. gada 20. novembrī prasītāja izmantoja savas tiesības tikt mutiski uzklausītai Komisijā.

8 2008. gada 11. jūnijā Komisija pieņēma Lēmumu C(2008) 2626, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38.695 – Nātrija hlorāts) (turpmāk tekstā – "2008. gada lēmums"). Šajā lēmumā tā uzskatīja, ka *Aragonesas* ir piedalījusies attiecīgajās pret konkurenci vērstajās darbībās laikposmā no 1996. gada 16. decembra līdz 2000. gada 9. februārim.

9 Pirmkārt, attiecībā uz prasītāju Komisija 2008. gada lēmuma 416.–426. un 455.–468. apsvērumā būtībā uzskatīja, ka prasītāja tieši un arī netieši ar *EIA* starpniecību ir īstenojusi izšķirošu ietekmi uz *Aragonesas* stratēģisko pieeju un kopējo tirdzniecības politiku. Otrkārt, Komisija, ņemot vērā, pirmkārt, pieņēmumu, saskaņā ar kuru *EIA* īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Aragonesas*, jo *EIA* pārkāpuma brīdī pilnībā piederēja *Aragonesas* kapitāls, un, otrkārt, citus 2008. gada lēmumā izklāstītos faktorus, secināja, ka *EIA* ir īstenojusi vismaz izšķirošu ietekmi uz *Aragonesas* rīcību, kas nozīmē, ka

EIA kā vienība, kas kopā ar *Aragnonesas* veidoja vienu uzņēmumu, kas izdarījis pārkāpumu, bija atbildīga par minētā uzņēmuma prettiesisko rīcību. Tāpēc, tā kā prasītāja 2003. gadā pārņēma *EIA* un prasītāja kļuva par tās tiesību pārņēmēju gan juridiskā, gan ekonomiskā ziņā, Komisija uzskatīja, ka līdz ar šo pārņemšanu *EIA* atbildība par attiecīgā uzņēmuma prettiesisko rīcību ir pārgājusi prasītājai.

10 Tāpēc 2008. gada lēmuma preambulas 469. un 487.–489. apsvērumā Komisija atzina *Aragonesas* un prasītāju par solidāri atbildīgām par pirmās minētās izdarīto pārkāpumu laikposmā no 1996. gada 16. decembra līdz 2000. gada 9. februārim.

11 Līdz ar to Komisija 2008. gada lēmuma 1. panta g) un h) punktā secināja, ka attiecīgi *Aragonesas* un prasītāja ir pārkāpušas LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu, laikposmā no 1996. gada 16. decembra līdz 2000. gada 9. februārim piedaloties nolīgumu un saskaņotu darbību kopumā.

12 2008. gada lēmuma 2. panta f) punktā Komisija naudas sodu EUR 9 900 000 apmērā ir uzlikusi solidāri *Aragonesas* un prasītājai.

13 2008. gada lēmuma 4. pantā Komisija ir uzskaitījusi minētā lēmuma adresātus, kuru vidū bija arī *Aragonesas* un prasītāja.

14 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2008. gada 26. augustā, *Aragonesas* cēla prasību atcelt 2008. gada lēmumu, ciktāl tas uz to attiecās. Šī prasība tika reģistrēta ar lietas numuru T-348/08. Būtībā *Aragonesas* apstrīdēja savu dalību attiecīgajās pret konkurenci vērstajās darbībās laikposmā no 1996. gada 16. decembra līdz 2000. gada 9. februārim un līdz ar to arī tai uzlikto naudas sodu.

15 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2008. gada 26. augustā, prasītāja cēla prasību atcelt 2008. gada lēmumu, ciktāl tas uz to attiecās. Šī prasība tika reģistrēta ar lietas numuru T-349/08. Prasītāja būtībā apstrīdēja Komisijas lēmumu, ar kuru tā tika vainota prettiesiskā darbībā, kas tika pārmesta *Aragonesas*, un ar kuru tai solidāri ar *Aragonesas* bija uzlikts naudas sods.

16 2008. gada 16. septembrī prasītāja provizoriski samaksāja tā naudas soda summu, kas tai 2008. gada lēmumā bija uzlikts solidāri ar *Aragonesas*.

17 Ar 2011. gada 25. oktobra spriedumu *Aragonesas Industrias y Energía*/Komisija (T-348/08, Krājums, turpmāk tekstā – "spriedums *Aragonesas*", EU:T:2011:621) Vispārējā tiesa atzina un nolēma:

"1) atcelt Komisijas 2008. gada 11. jūnija Lēmuma C(2008) 2626, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [LESD 101. pantu] un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38.695 – Nātrija hlorāts) 1. panta g) punktu tiktāl, ciktāl Eiropas Kopienu Komisija tajā ir konstatējusi [*Aragonesas*] izdarītu pārkāpumu laika posmos, pirmkārt, no 1996. gada 16. decembra līdz 1998. gada 27. janvārim un, otrkārt, no 1999. gada 1. janvāra līdz 2000. gada 9. februārim;

2) atcelt Lēmuma C(2008) 2626, galīgā redakcija, 2. panta f) punktu tiktāl, ciktāl naudas sods tajā ir noteikts EUR 9 900 000 apmērā;

3) pārējā daļā prasību noraidīt.

[..]"

18 Sprieduma lietā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), 247. punktā Vispārējā tiesa nolēma "[apmierināt] pirmā pamata pirm[o] daļ[u] [..] kā daļēji pamatot[u] tiktāl, ciktāl Komisija ir pieļāvusi kļūdu, [2008. gada] lēmumā secinot, ka [*Aragonesas*] piedalījās attiecīgajā pārkāpumā, pirmkārt, no 1996. gada 16. decembra līdz 1998. gada 27. janvārim un, otrkārt, no 1999. gada 1. janvāra līdz 2000. gada 9. februārim".

19 Sprieduma lietā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), 258. punktā Vispārējā tiesa, ņemot vērā minētā sprieduma 247. punktā izdarītos secinājumus, nolēma "kā pamatot[u] [apmierināt] otrā pamata otr[o] daļ[u], kurā ir apgalvots, ka, aprēķinot prasītājas dalības pārkāpumā ilgumu, Komisija esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā".

20 Sprieduma lietā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), 302. punktā Vispārējā tiesa attiecībā uz otro pamatu secināja, ka "otrais pamats daļēji ir jāapmierina tiktāl, ciktāl prasītājas izdarītā pārkāpuma ilgums, ko Komisija ir noteikusi, lai aprēķinātu tai uzlikto naudas sodu, ir kļūdains".

21 Sprieduma lietā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), 303. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka "ir daļēji jāapmierina lūgums atcelt [2008. gada] lēmumu tiktāl, ciktāl, pirmkārt, Komisija tā 1. pantā ir secinājusi, ka [*Aragonesas*] pārkāpumā piedalījās no 1996. gada 16. decembra līdz 1998. gada 27. janvārim un no 1999. gada 1. janvāra līdz 2000. gada 9. februārim, un, otrkārt, Komisija tā 2. pantā naudas sodu ir noteikusi EUR 9 900 00 apmērā".

22 Visbeidzot, sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), 307. punktā Vispārējā tiesa cita starpā atgādināja, ka Komisijai ir jāizdara secinājumi no minētā sprieduma 303. punktā izdarītajiem secinājumiem.

23 Ar 2011. gada 25. oktobra spriedumu *Uralita*/Komisija (T-349/08, turpmāk tekstā – "spriedums *Uralita*", EU:T:2011:622) Vispārējā tiesa pilnībā noraidīja prasītājas celto prasību kā nepamatotu.

24 Ar 2011. gada 5. decembra vēstuli Komisija informēja prasītāju un *Aragonesas* par secinājumiem, kādus tā vēlējās izdarīt no sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621). Šajā ziņā attiecībā uz *Aragonesas* Komisija norādīja, ka tā plāno ierosināt komisāru kolēģijai noteikt jaunu naudas soda summu saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu, ņemot vērā pārkāpuma periodu, kāds ticis apstiprināts spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621). Attiecībā uz prasītāju Komisija norādīja, ka, kaut arī spriedumā *Uralita*, minēts 23. punktā (EU:T:2011:622) Vispārējā tiesa ir noraidījusi prasību pilnībā, kas nozīmē, ka naudas sods, kas prasītājai ticis uzlikts ar 2008. gada lēmumu, tiek saglabāts, ciktāl šis lēmums attiecas uz prasītāju, Komisija vēlas piedāvāt komisāru kolēģijai, pirmkārt, grozīt pārkāpuma, kurā piedalījusies prasītāja, ilgumu, lai tas sakristu ar to, kāds ticis konstatēts attiecībā uz *Aragonesas*, un, otrkārt, līdz ar to samazināt summu naudas sodam, kas ticis uzlikts prasītājai solidāri ar *Aragonesas*. Vienlaikus ar 2011. gada 5. decembra vēstuli Komisija nosūtīja attiecīgi prasītājai un *Aragonesas* informācijas pieprasījumu, lai pabeigtu savu priekšlikumu komisāru kolēģijai.

25 Ar 2011. gada 19. decembra vēstuli, atbildot uz 2011. gada 5. decembra vēstuli, *Aragonesas* un prasītāja norādīja Komisijai, ka, kaut arī tās nepiekrīt Komisijai attiecībā uz secinājumiem, kādi 2011. gada 5. decembra vēstules sakarā būtu jāizdara no sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), tās, lai tām tiktu atmaksāta vismaz daļa no tā naudas soda summas, kurš tām solidāri ticis uzlikts 2008. gada lēmumā, atbild uz informācijas pieprasījumu. Tās precizēja, ka minētā vēstule neietekmē to juridisko situāciju.

26 Ar 2012. gada 23. janvāra vēstuli prasītāja, pirmkārt, informēja Komisiju, ka pēc apvienošanās ar *Ecros*, sākot no 2010. gada 31. maija, *Aragonesa*s ir pārstājusi eksistēt. Otrkārt, tā norādīja, ka, kaut arī *Aragonesas* paliek solidāri atbildīga par attiecīgo pārkāpumu par laika periodu, kuru Vispārējā tiesa nav atcēlusi spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), tai vienīgajai saskaņā ar akciju iegādes līgumu, kuru tā ir parakstījusi ar *Ercros*, būtu jāuzņemas ekonomiskā atbildība par jebkāda naudas soda, kas tiktu uzlikts ar lēmumu par grozījumiem pēc minētā sprieduma, kā arī spriedumu *Uralita*, minēts 23. punktā (EU:T:2011:622), samaksu. Minētajā vēstulē prasītāja cita starpā norādīja:

"[..] tāpēc *Uralita* pilnībā apzinās savu atbildību par laikposmā no 1998. gada 28. janvāra līdz 1998. gada 31. decembrim izdarīto pārkāpumu saistībā ar izmeklēšanu, kuru Komisija uzsāka lietā 38.695 – Nātrija hlorāts.

Ņemot vērā iepriekš minēto un tās interesi, lai tiktu pieņemts lēmums par grozījumiem un lai tai pēc iespējas ātrāk tiktu atmaksāts provizoriski samaksātais naudas sods, *Uralita* piekrīt faktam [..[, ka tā vienīgā tiks atzīta par atbildīgu par jebkāda nauda soda, kas tiks noteikts šādā lēmumā attiecībā uz pārkāpuma laikposmu, kāds konstatēts spriedumā [*Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), samaksu, proti, par laikposmu no 1998. gada 28. janvāra līdz 1998. gada 31. decembrim, un [..] ka ikviens lēmums par grozījumiem var tikt adresēts vienīgi *Uralita*, neesot nepieciešamībai papildus 2011. gada 5. decembra vēstulē, kurā ir izklāstīti fakti, paredzētajiem pasākumiem veikt citus procesuālus pasākumus."

27 2012. gada 27. martā Komisija pieņēma Lēmumu C(2012) 1965, galīgā redakcija, ar kuru tika grozīts 2008. gada 11. jūnija Lēmums C(2008) 2626, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/38.695 – Nātrija hlorāts) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"). Saskaņā ar apstrīdēto lēmumu Komisija, atgādinot tiesvedības priekšvēsturi un cita starpā to, ka Vispārējā tiesa spriedumā *Uralita*, minēts 23. punktā (EU:T:2011:622), pilnībā ir noraidījusi prasītājas celto prasību par 2008. gada lēmumu, uzskatīja, ka tai uzliktais naudas sods EUR 9 900 000 apmērā ticis saglabāts. Tomēr apstrīdētā lēmuma preambulas 8. un 9. apsvērumā Komisija norādīja:

"(8) Kaut arī Vispārējā tiesa ir noraidījusi *Uralita* prasību atcelt [2008. gada] lēmumu, Komisija tomēr, ņemot vērā spriedumā *Aragonesas* [minēts 17. punktā (EU:T:2011:621)] pieņemto lēmumu par daļēju atcelšanu, uzskata par lietderīgu samazināt pārkāpuma ilgumu *Uralita* gadījumā, lai to pielīdzinātu laikposmam no 1998. gada 28. janvāra līdz 1998. gada 31. decembrim, kāds konstatēts spriedumā *Aragonesas* [minēts iepriekš].

(9) Turklāt, ņemot vērā lietas īpašos apstākļus un, cita starpā, *Uralita* paziņojumus, kas ietverti tās 2012. gada 23. janvāra vēstulē [..], kā arī faktu, ka *Uralita* jau provizoriski ir samaksājusi Komisijai visu [ar 2008. gada lēmumu uzliktā] naudas soda summu lēmumā noteiktajos termiņos, Komisija nolemj grozīt lēmumu, ciktāl tas ticis pieņemts un paziņots *Uralite*, un:

a) samazināt dalības pārkāpumā ilgumu, norādot laikposmu no 1998. gada 28. janvāra līdz 1998. gada 31. decembrim, un

b) saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu uzlikto naudas sodu, par kura samaksu ir atbildīga *Uralita*, noteikt atbilstoši grozītajam dalības pārkāpumā ilgumam."

28 Attiecībā uz jaunas prasītājai uzliktā naudas soda summas aprēķinu Komisija piemēroja tos pašus parametrus, kas tikuši izmantoti 2008. gada lēmumā, izņemot reizināšanas koeficientu attiecībā uz ilgumu, kas bija 0,91, lai atspoguļotu īsāko dalības pārkāpumā ilgumu.

29 Runājot par procentiem saistībā ar naudas sodu EUR 9 900 000 apmērā, kas uzlikts ar 2008. gada lēmumu, tā kā prasītāja šo naudas sodu bija provizoriski samaksājusi, Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 11. apsvērumā uzskatīja, ka, "tā kā Vispārējā tiesa ir apstiprinājusi [prasītājas] dalību pārkāpumā par laikposmu no 1998. gada 28. janvāra līdz 1998. gada 31. decembrim, procenti saistībā ar naudas sodu, kas noteikts ar šo lēmumu [..], ir uzkrāti par labu Komisijai un tādējādi attiecībā uz Komisiju tie būtu arī jāapstiprina".

30 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir izteikta šādā redakcijā:

"1. pants

[2008. gada] lēmumu groza šādi:

1) Ar šādu tekstu aizstāj 1. panta h) punktu:

"h) *Uralita SA*, no 1998. gada 28. janvāra līdz 31. decembrim;

2) 2. panta pirmās daļas f) punktu aizstāj ar šādu tekstu:

"f) *Uralita SA*: 4 231 000 EUR."

2. pants

Uzkrātie procenti par summu EUR 4 231 000, kuras pagaidu maksājums tika veikts 2008. gada 16. septembrī, pienākas Komisijai, kura tos patur.

3. pants

Šis lēmums ir adresēts:

Uralita [..]."

31 2012. gada 3. aprīlī Komisija atmaksāja prasītājai summu EUR 5 981 569 apmērā. Šī summa tika aprēķināta, pamatojoties uz atšķirību starp naudas sodu EUR 9 900 000 apmērā, kas ticis uzlikts ar 2008. gada lēmumu (turpmāk tekstā – "sākotnējais naudas sods"), un naudas sodu EUR 4 231 000 apmērā, kas ticis uzlikts ar apstrīdēto lēmumu, tai pieskaitot procentus, kas piemērojami attiecībā uz šo atšķirību, sākot no sākotnējā naudas soda provizoriskas samaksas.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

32 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2012. gada 5. jūnijā, prasītāja cēla šo prasību.

33 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktu tiktāl, ciktāl ar to prasītājai ir uzlikts naudas sods EUR 4 231 000 apmērā;

— atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

34 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

35 Prasības pamatojumam prasītāja izvirza divus pamatus. Pirmais pamats ir balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu. Otrais pamats ir balstīts uz LESD 266. panta pārkāpumu.

36 Komisija apstrīd abu prasītājas izvirzīto pamatu pamatotību. Vispirms tā būtībā apgalvo, ka prasība, ciktāl tā ir balstīta uz pirmo pamatu, esot nepieņemama, jo prasītājai neesot intereses panākt, lai apstrīdētais lēmums tiktu atcelts.

Par pieņemamību

37 Komisija apstrīd pieņemamību "[prasītājas] iesniegtajam prasības pieteikumam, ciktāl tas ir balstīts uz pirmo pamatu". Šajā ziņā tā būtībā apgalvo, ka, pirmkārt, lietā, kurā tika taisīts spriedums *Uralita*, minēts 23. punktā (EU:T:2011:622), prasītāja nav ne izvirzījusi kādu pamatu, kas būtu balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, ne arī apstrīdējusi *Aragonesas* dalības attiecīgajā pārkāpumā ilgumu un ka, otrkārt, pēc sprieduma *Uralita*, minēts 23. punktā (EU:T:2011:622), neesot par minēto lēmumu iesniegtai apelācijas sūdzībai, 2008. gada lēmums ir kļuvis galīgs attiecībā uz prasītāju, ciktāl prasītājai ar to ir uzlikts naudas sods EUR 9 900 000 apmērā. Komisija piebilst, ka, ņemot vērā judikatūru, tai nebija pienākuma apmierināt prasītājas prasību daļēji atcelt 2008. gada lēmumu, kas ticis pieņemts spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621). Tāpēc, ciktāl ar apstrīdēto lēmumu ticis nevis aizstāts, bet vienīgi grozīts 2008. gada lēmums, pirmkārt, pamats, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, ir novēlots un līdz ar to nepieņemams, un, otrkārt, pat pieņemot, ka apstrīdētais lēmums tiktu atcelts, prasītāja neko neiegūtu no tā atcelšanas, jo stātos spēkā 2008. gada lēmums, kas nozīmē, ka prasītājai būtu jāmaksā lielāks naudas sods par to, kas tai ticis uzlikts ar apstrīdēto lēmumu. Tādējādi prasītājai neesot intereses celt prasību par apstrīdēto lēmumu.

38 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka, pirmkārt, ar 2011. gada 19. decembra vēstuli prasītāja skaidri ir izteikusi, no vienas puses, savu piekrišanu faktam, ka tā tiek uzskatīta par vienīgo atbildīgo par naudas soda, kas tai varētu tikt uzlikts par laika periodu no 1998. gada 28. janvāra līdz 31. decembrim, samaksu, un, no otras puses, savu ieinteresētību, lai tiktu grozīts 2008. gada lēmums, grozīto redakciju pieņemot pēc iespējas ātrāk, un ka, otrkārt, prasītāja administratīvās procedūras saistībā ar apstrīdēto lēmumu laikā nav apgalvojusi, ka būtu pārkāpts Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunkts. Tādējādi prasītāja nevarot tagad likumīgi apgalvot, ka tā ir ieinteresēta, lai tiktu atcelts grozītais lēmums.

39 Prasītāja, ņemot vērā, pirmkārt, savas prasības priekšmetu, proti, lūgumu daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl saskaņā ar tā 1. panta 2. punktu tai ir uzlikts naudas sods EUR 4 231 000 apmērā, un, otrkārt, sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), juridiskās sekas attiecībā uz viņu, būtībā apgalvo, ka tai ir interese celt prasību par minēto apstrīdēto lēmumu. Šī interese nevarot tikt apšaubīta, ņemot vērā tās paziņojumus 2012. gada 23. janvāra vēstulē.

40 Vispirms ir jānorāda, ka, atbildot uz tiesas sēdē uzdoto Vispārējās tiesas jautājumu ar aicinājumu Komisijai precizēt izvirzītās iebildes par nepieņemamību apjomu, Komisija norādīja, ka minētā iebilde attiecas uz pirmo pamatu. Ņemot vērā šo precizējumu, ir jāpārbauda Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību.

41 Šajā sakarā, runājot par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību, pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka šāda prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka šī akta atcelšanas rezultātā var gūt labumu lietas dalībnieks, kurš ir cēlis minēto prasību (šajā ziņā skat. spriedumus, 2000. gada 13. jūlijs, Parlaments/*Richard*, C-174/99 P, Krājums, EU:C:2000:412, 33. punkts; 2009. gada

10. septembris, *Akzo Nobel* u.c./Komisija, C-97/08 P, Krājums, EU:C:2009:536, 33. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2004. gada 28. septembris, *MCI*/Komisija, T-310/00, Krājums, EU:T:2004:275, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Šajā gadījumā jānorāda, ka Komisija būtībā apgalvo, ka prasītāja neesot ieinteresēta, lai tiktu atcelts apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punkts, pamatojoties uz pirmo pamatu, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu. Tāpēc minētās judikatūras gaismā ir jāizvērtē iebilde par nepieņemamību, ko ir izvirzījusi Komisija attiecībā pret pirmo pamatu.

43 Primāri, pirmkārt, ir jānorāda, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisija, kā tas izriet no pēdējā minētā preambulas 8. un 9. apsvēruma, nolēma grozīt 2008. gada lēmumu, lai prasītāja gūtu labumu no sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), sekām. Šajā ziņā tā nolēma samazināt, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktā paredzēto pārkāpuma periodu, kāds prasītājai tiek pārmests 2008. gada lēmumā, lai, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 8. apsvēruma, to pielīdzinātu spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), konstatētajam periodam, un, otrkārt, apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktā paredzētā nauda soda, kāds ticis uzlikts prasītājai 2008. gada lēmumā, summu, lai, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 9. apsvēruma b) punkta, tā atbilstu jaunā pārkāpuma perioda ilgumam.

44 Otrkārt, no iepriekš 43. punktā minētā konstatējuma izriet, ka apstrīdētais lēmums, kurš ticis adresēts prasītājai, ir tai nelabvēlīgs, ciktāl tajā, pirmkārt, tiek pārmesta dalība jaunā perioda laikā 2008. gada lēmumā minētajā pārkāpumā un, otrkārt, tiek noteikta jauna summa naudas sodam salīdzinājumā ar summu, kāda bija paredzēta 2008. gada lēmumā. Saskaņā ar pirmo pamatu prasītāja vēlas, lai tiktu atcelts apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punkts, ciktāl Komisija tai uzlikusi naudas sodu pēc Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētā termiņa beigām. Prasītāja nekādā ziņā neapstrīd tiesiskumu apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktam, ciktāl tajā ir noteikts tai šobrīd pārmestā pārkāpuma perioda ilgums.

45 Trešķārt, ir skaidrs, ka šajā lietā apskatāmais pārkāpums ir vienots un turpināts pārkāpums. Tāpēc saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 25. panta 2. punkta otro teikumu noilguma termiņš, kāds ir paredzēts minētās regulas 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā, ir sācies no dienas, kad tika izbeigts pārkāpums. Šajā gadījumā, kaut arī pārkāpuma, kas tiek pārmests prasītājai 2008. gada lēmumā, periods beidzās 2000. gada 9. februārī, no apstrīdētā lēmuma izriet, ka jaunais pārkāpuma periods, kāds tiek pārmests prasītājai minētajā lēmumā, beidzās agrāk, proti, kā to atzina lietas dalībnieki, atbildot uz tiesas sēdē uzdoto Vispārējās tiesas jautājumu, 1998. gada 31. decembrī.

46 Tāpēc, tā kā, grozot prasītājai sākotnēji 2008. gada lēmumā pārmestā pārkāpuma ilgumu, Komisija ir noteikusi jaunu datumu, no kura sākās Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais termiņš, Komisija kļūdaini pārmet prasītājai, ka tā prasības atcelt tiesību aktu pamatošanai ir izvirzījusi pirmo pamatu, kas ir balstīts uz minētā panta pārkāpumu, kaut arī prasītāja to nav izvirzījusi lietā, kurā tika taisīts spriedums *Uralita*, minēts 23. punktā (EU:T:2011:622).

47 Ceturtkārt, nevar tikt atbalstīts Komisijas arguments, saskaņā ar kuru, ja apstrīdētais lēmums tiks atcelts, tas nozīmēs, ka, ciktāl 2008. gada lēmums ir kļuvis galīgs attiecībā pret prasītāju, tā 2. panta f) punkts, ciktāl tajā prasītājai ir uzlikts naudas sods EUR 9 900 000 apmērā, paliks spēkā, kas [savukārt] nozīmēs, ka prasītāja neko neiegūs no šādas atcelšanas. Neesot nepieciešamībai lemt par jautājumu par to, vai Komisijai bija pienākums nodrošināt, lai prasītāja gūtu labumu no sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), sekām, kā tas tika konstatēts iepriekš 43. punktā, no apstrīdētā lēmuma pamatojuma izriet, ka Komisija ir nolēmusi samazināt prasītājai 2008. gada lēmumā pārmestā pārkāpuma perioda ilgumu.

48 Tāpēc, pieņemot, ka Vispārējā tiesa atbalstīs prasību, pamatojoties uz pirmo pamatu, jo minētais pamats ir vērsts vienīgi pret apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktu, apstrīdētais lēmums tiks daļēji atcelts, proti, tas tiks atcelts vienīgi tiktāl, ciktāl tajā ir noteikta jauna summa naudas sodam, kas

uzlikts prasītājai ar 2008. gada lēmumu, nevis tiktāl, ciktāl tajā ir noteikts jauns periods pārkāpumam, kas tiek pārmests prasītājai, proti, periods, ņemot vērā kuru ir jānovērtē Komisijas pilnvaru uzlikt naudas sodu ierobežojums laikā. Tāpēc, lai novērtētu pirmā pamata pieņemamību, nevar tikt pieņemts, ka ar lēmumu par apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, kas ir balstīts uz pēdējo minēto, varētu tikt atjaunota prasītājai ar 2008. gada lēmumu uzliktā naudas soda summa, ņemot vērā Komisijas pienākumu veikt pasākumus, kas ietver šī sprieduma izpildi saskaņā ar LESD 266. pantu, runājot cita starpā par tās pilnvarām uzlikt prasītājai naudas sodu, ievērojot jauno pārkāpuma periodu, kas ir noteikts apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktā (skat. spriedumu *CAS Succhi di Frutta*/Komisija, T-191/96 un T-106/97, Krājums, EU:T:1999:256, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 No minētā izriet, ka apstrīdētā lēmuma daļēja atcelšana, pamatojoties uz pirmo pamatu, būtu izdevīga prasītājai iepriekš 41. punktā minētās judikatūras izpratnē. Tāpēc ir jāuzskata, ka pirmais pamats ir pieņemams.

50 Šāds secinājums nevar tikt grozīts, ņemot vērā Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru prasītāja ar 2011. gada 19. decembra vēstuli skaidri esot izteikusi savu piekrišanu tam, ka viņa tiek uzskatīta par vienīgo atbildīgo par tā naudas soda samaksu, kas var tikt uzlikts ar lēmumu, ar kuru tiek grozīts 2008. gada lēmums, atbilstoši noteiktajam jaunajam pārkāpuma periodam. Pretēji Komisijas apgalvotajam no 2011. gada 19. decembra vēstules neizriet, ka prasītāja ir izteikusi šādu piekrišanu. Minētajā vēstulē prasītāja ir formulējusi apsvērumus par secinājumiem, kādus vēlējās izdarīt Komisija pēc spriedumiem *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), un *Uralia*, minēts 23. punktā (EU:T:2011:622), runājot cita starpā par sākotnējās naudas soda summas vismaz daļēju atmaksu.

51 Turpretim jākonstatē, ka 2012. gada 23. janvāra vēstulē prasītāja ir informējusi Komisiju, ka tā uzņemas vienīgi ekonomisko atbildību par jebkāda naudas soda samaksu, kas tai tiktu uzlikts saskaņā ar lēmumu, ar kuru tiek grozīts 2008. gada lēmums, pēc, pirmkārt, sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), un, otrkārt, sprieduma *Uralita*, minēts 23. punktā (EU:T:2011:622).

52 Tomēr saskaņā ar judikatūru, ja tas, ka Komisijas administratīvā procesa laikā uzņēmums tieši vai netieši atzīst faktiskos vai tiesiskos apstākļus, var būt papildu pierādījums, vērtējot iespējas vērsties tiesā pamatotību, tas nevar ierobežot to tiesību celt prasību Vispārējā tiesā izmantošanu, kādas saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu ir fiziskām vai juridiskām personām. Ja nepastāv šajā sakarā tieši paredzēts juridiskais pamats, šāds ierobežojums ir pretrunā tiesiskuma un tiesību uz aizstāvību ievērošanas pamatprincipiem. Turklāt ir jānorāda, ka tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un piekļuvi objektīvai tiesai ir garantētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā, kuram saskaņā ar LES 6. panta 1. punkta pirmo daļu ir tāds pats juridiskais spēks kā līgumiem. Saskaņā ar šīs hartas 52. panta 1. punktu ikvienam tiesību un brīvību, kas ir atzītas šajā hartā, īstenošanas ierobežojumam ir jābūt noteiktam ar likumu (spriedums, 2010. gada 1. jūlijs, *Knauf Gips*/Komisija, C-407/08 P, Krājums, EU:C:2010:389, 90. un 91. punkts).

53 Turklāt jākonstatē, ka fakts, ka prasītāja 2012. gada 23. janvāra vēstulē ir informējusi Komisiju, ka tā uzņemas vienīgi ekonomisko atbildību par jebkāda naudas soda, kas tai varētu tikt uzlikts par attiecīgo pārkāpumu, samaksu, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka prasītāja ir atteikusies atsaukties uz Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktu saistībā ar Komisijas pilnvaru noteikt tai šādu naudas sodu ierobežojumu laikā. No minētās vēstules formulējuma izriet, ka prasītāja vienīgi ir piekritusi uzņemties atbildību samaksāt iespējamo naudas sodu, ko uzliktu Komisija.

54 Turklāt ir jākonstatē, ka 2011. gada 19. decembra vēstulē prasītāja skaidri ir precizējusi, ka minētā vēstule neietekmē tās juridisko situāciju.

55 Tāpēc ne 2011. gada 19. decembra vēstules, ne arī 2012. gada 23. janvāra vēstules formulējums neliedz prasītājai apstrīdēt pirmā pamata pieņemamību.

56 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jānoraida iebildums par nepieņemamību, kuru izvirzījusi Komisija pret pirmo pamatu, apgalvojot, ka tas nav pamatots, un tāpēc ir jāturpina šīs lietas izvērtēšana pēc būtības.

Par lietas būtību

57 Pirmā pamata ietvaros prasītāja iebilst Komisija, pirmkārt, ka tā, tai uzliekot jaunu naudas sodu pēc minētajā pantā noteiktā noilguma termiņa beigām, ir pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktu un, otrkārt, ka tā, apstrīdētā lēmuma 2. pantā nolemjot saglabāt procentus, kādi tikuši uzkrāti kopš sākotnējā naudas soda provizoriskās samaksas, samaksājot daļu no šī naudas soda, kas ir vienāda ar jauno summu naudas sodam, kāds noteikts minētā lēmuma 1. panta 2. punktā, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

58 Konkrētāk, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktu Komisija ir samazinājusi pārkāpuma periodu attiecībā uz *Uralita*, kas nozīmē, ka minētais periods atbilst tam, kādu konstatēja Vispārējā tiesa spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), proti, runai esot par periodu no 1998. gada 28. janvāra līdz 31. decembrim.

59 Vispirms – saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 25. panta 2. punktu, tā kā attiecīgais pārkāpums ticis kvalificēts kā turpināts, piecu gadu noilguma termiņš esot sācies 1998. gada 31. decembrī.

60 Turpinājumā – *EKA* 2003. gada 28. marta pieteikums iecietības programmas piemērošanai, kā arī Komisijas 2003. gada 30. septembra lēmums saskaņā ar 2002. gada paziņojuma par sadarbību 15. pantu piešķirt tai nosacītu atbrīvojumu [no naudas soda] neesot uzskatāmi par faktiem, kas varētu pārtraukt noilguma termiņu saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 25. panta 3. punkta normām. Turklāt prasītāja norāda, ka no Komisijas lēmumu pieņemšanas prakses atbilstoši minētajam paziņojumam izriet, ka Komisija kā darbību, ar kuru tiek pārtraukts noilgums, izmanto pirmo lūgumu sniegt informāciju. Tā 2008. gada lēmuma preambulas 492. apsvērumā Komisija pirmo lūgumu sniegt informāciju, kas tika iesniegts 2004. gada 10. septembrī, izmantoja kā faktu, kas var pārtraukt termiņu attiecīgajā lietā. Šai lēmumu pieņemšanas praksei būtu jāattur Komisiju šajā gadījumā atsaukties uz cita veida aktu, tādu kā lēmums piešķirt nosacītu atbrīvojumu [no naudas soda], kā notikumu, kas pārtrauc noilguma termiņu.

61 Visbeidzot, neesot nekādam citam notikumam, kas pārtrauktu noilgumu, Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētais noilguma termiņš esot beidzies 2003. gada 31. decembrī.

62 Rezultātā prasītāja uzskata, ka, apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktā tai uzliekot naudas sodu atbilstoši minētā lēmuma 1. panta 1. punktā paredzētā pārkāpuma ilgumam, Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

63 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka, tā kā Komisija bija ierobežota laikā attiecībā uz jauna naudas soda noteikšanu apstrīdētajā lēmumā, tā minētā lēmuma 2. pantā nevarēja likumīgi saglabāt procentus, kas bija uzkrājušies kopš sākotnējā naudas soda provizoriskās samaksas, esot samaksātai daļai no šī naudas soda, kas ir vienāda ar jaunā naudas soda, kāds noteikts minētā lēmuma 1. panta 2. punktā, summu, proti, EUR 4 231 000.

64 Treškārt, replikā prasītāja vispirms apgalvo, ka, lai lemtu par jautājumu, vai Komisija bija ierobežota laikā saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 25. pantu attiecībā uz naudas soda uzlikšanu prasītājai un vai Komisija tāpēc bija tiesīga saglabāt uzkrātos procentus kopš sākotnējā naudas soda provizoriskās samaksas, esot samaksātai daļai no šī naudas soda, kas atbilst jaunajai naudas soda summai, kāda noteikta apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktā, ir jānoskaidro, vai 2008. gada lēmuma daļēja atcelšana spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), ietekmēja prasītāju. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka tiktāl, ciktāl tā tikusi uzskatīta par solidāri atbildīgu par attiecīgo pārkāpumu, kāds izriet

vienīgi no *Aragonesas* prettiesiskās darbības, pamatojoties vienīgi uz to, ka prasītāja īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Aragonesas* un bija *EIA* tiesību un pienākumu pārņēmēja, 2008. gada lēmuma daļēja atcelšana spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), ietekmēja prasītāju. Tāpēc tai būtu jāgūst labums no naudas soda, kāds tai jāmaksā solidāri ar *Aragonesas*, uzlikšanas iespējamas ierobežošanas laikā.

65 Turpinājumā prasītāja uzskata, ka, tā kā spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), Vispārējā tiesa pilnībā atcēla naudas sodu, kas prasītājai ar 2008. gada lēmumu bija uzlikts solidāri ar *Aragonesas*, Komisija apstrīdētajā lēmumā tai ir uzlikusi jaunu naudas sodu. Tāpēc uz apstrīdēto lēmumu attiecoties visas normas par noilgumu, kādas ir paredzētas Regulas Nr. 1/2003 25. pantā.

66 Visbeidzot, lai arī noilguma termiņš ar Komisijas lēmuma par *EKA* nosacītu atbrīvošanu no naudas soda pieņemšanu 2003. gada 30. septembrī tika apturēts, un pat ņemot vērā Regulas Nr. 1/2003 25 panta 6. punktā paredzētā noilguma termiņa apturēšanu, apstrīdētajā lēmumā uzliktais naudas sods esot ticis noteikts pēc maksimālā divu gadu noilguma termiņa, kāds ir paredzēts šīs pašas regulas 25. panta 5. punktā, beigām.

67 Komisija apstrīd visus pirmā pamata pamatošanai izvirzītos argumentus.

68 Vispirms Vispārējā tiesa konstatē, ka pirmais pamats ir balstīts uz diviem iebildumiem, no kuriem katrs ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā. Runājot par otro iebildumu, no prasības pieteikuma izriet, ka prasītāja nav identificējusi tiesību normu, kuru, pēc tās domām, pārkāpusi Komisija ar to, ka tā apstrīdētā lēmuma 2. pantā nolēma saglabāt procentus, kas uzkrāti kopš sākotnējā naudas soda provizoriskās samaksas, esot samaksātai daļai no šī naudas soda, kas vienāda ar minētā lēmuma 1. pantā noteiktā jaunā nauda soda summu.

69 Tomēr uzreiz ir jānorāda, ka otrajā pamatā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 266. pantu ar to, ka, apstrīdētā lēmuma 2. pantā pēc būtības nolemjot saglabāt jaunā naudas soda, kas ticis uzlikts prasītājai, summu, kā arī procentus, kas uzkrāti attiecībā uz minēto summu kopš sākotnējā naudas soda provizoriskās samaksas, tā nav izdarījusi visus secinājumus no sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621).

70 Atbildot uz tiesas sēdē uzdoto Vispārējās tiesas jautājumu par otrā pamata apjomu, prasītāja atzina, kā tas ir norādīts tiesas sēdes protokolā, ka apstrīdētā lēmuma 2. pants attiecās vienīgi uz procentiem, kas tikuši uzkrāti attiecībā uz jauno naudas soda summu, kura noteikta minētā lēmuma 1. panta 2. punktā. Tāpēc otrais pamats ir jāinterpretē tādējādi, ka prasītāja apstrīd vienīgi Komisijas lēmumu apstrīdētā lēmuma 2. pantā saglabāt procentus, kas uzkrāti kopš sākotnējā naudas soda provizoriskās samaksas, esot samaksātai tādai daļai, kas vienāda ar minētā lēmuma 1. panta 2. punktā noteikto jaunā naudas soda summu.

71 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka otrais iebildums, kas izvirzīts pirmā pamata atbalstam, ir identisks iebildumiem, kurus izklāstījusi prasītāja otrā pamata atbalstam, balstītam uz LESD 266. panta pārkāpumu. Tāpēc vispirms ir jāinterpretē pirmā pamata otrais iebildums, ņemot vērā otro pamatu, un šajā ziņā ir jāuzskata, ka saskaņā ar minēto iebildumu prasītāja apgalvo, ka esot pārkāpts LESD 266. pants. Turpinājumā, ņemot vērā pirmā pamata otrā iebilduma priekšmetu un otro pamatu, ciktāl to abu mērķis ir konstatēt LESD 266. panta pārkāpumu, tie ir jāizvērtē kopā. Visbeidzot, no pirmajā pamatā izklāstītā būtībā izriet, ka minētā pamata otrā daļa ir balstīta uz konstatējumu par pirmās daļas pamatotību. Vienīgi tiktāl, ciktāl, saskaņā ar prasītājas apgalvoto, Komisija bija ierobežota laikā attiecībā uz jaunas naudas soda summas noteikšanu prasītājai, Komisija prettiesiski esot saglabājusi procentus, kas bija uzkrāti kopš sākotnējā naudas soda provizoriskās samaksas, esot samaksātai tādai daļai, kas ir vienāda ar apstrīdētā lēmuma 1. panta 2. punktā uzliktā jaunā naudas soda summu. Tādējādi ir jāuzskata, ka otrais pamats un pirmā pamata otrais iebildums, abi, ir balstīti uz iepriekšēju secinājumu, ko izdarījusi Vispārējā tiesa, par pirmā pamata pirmās daļas pamatotību.

72 Attiecībā uz pirmā pamata pirmo iebildumu, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, ir jānorāda, ka tā mērķis būtībā ir panākt, lai Vispārējā tiesa konstatētu, ka Komisija bija ierobežota laikā attiecībā uz naudas soda uzlikšanu prasītājai.

73 Pirmkārt, jānorāda, ka pirmā pamata pirmā daļa ir balstīta uz pieņēmumu, ka Vispārējā tiesa spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), pilnībā esot atcēlusi 2008. gada lēmuma 2. panta f) punktu, kas nozīmējot, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija esot pieņēmusi jaunu lēmumu par naudas soda uzlikšanu prasītājai.

74 Šis pieņēmums izrādās kļūdains. Patiesībā no sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), rezolutīvās daļas 2) punkta formulējuma skaidri izriet, ka Vispārējā tiesa ir atcēlusi 2008. gada lēmuma 2. panta f) punktu "tiktāl, ciktāl tajā naudas soda summa ir noteikta EUR 9 900 000 apmērā". Tāpēc 2008. gada lēmuma minētā panta atcelšana, izmantojot frāzi "tiktāl, ciktāl", ir daļēja, jo tā attiecas vienīgi uz uzliktā naudas soda summu, nevis uz Komisijas lēmumu uzlikt naudas sodu.

75 Šo 2008. gada lēmuma 2. panta f) punkta formulējumu apstiprina pamatojums spriedumā *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), kāds ir ietverts minētā sprieduma 247., 258., 302. un 302. punktā, kas citēti iepriekš 18.–21. punktā.

76 Tādējādi gan no sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621), rezolutīvās daļas, gan pamatojuma izriet, ka Vispārējā tiesa ir atcēlusi 2008. gada lēmuma 2. panta f) punktu vienīgi tiktāl, ciktāl Komisija tajā bija noteikusi naudas soda summu. Nekādā ziņā Vispārējā tiesa nav atcēlusi minēto pantu tiktāl, ciktāl Komisija, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu, bija nolēmusi uzlikt naudas sodu solidāri *Aragonesas* un prasītājai.

77 Pretēji prasītājas apgalvotajam, apstrīdētajā lēmumā Komisija nav pieņēmusi jaunu lēmumu par naudas soda uzlikšanu prasītājai. Patiesībā minētā lēmuma mērķis un sekas bija vērstas uz to, lai tiktu daļēji saglabāts prasītājai 2008. gada lēmumā uzliktais naudas sods EUR 4 231 000 apmērā, proti, nauda soda summa, kāda norādīta apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkta f) apakšpunktā. Tāpēc, lai novērtētu pamatotību pirmā pamata pirmajai daļai, kas ir balstīta uz Komisijas pilnvaru uzlikt prasītājai naudas sodu ierobežojumu laikā, ir jāņem vērā datums, kādā Komisija nolēma uzlikt prasītājai naudas sodu, proti, 2008. gada lēmumā norādītais 2008. gada 11. jūnijs, nevis apstrīdētajā lēmumā norādītais datums, kas, kā tas izriet no šī pēdējā minētā lēmuma, bija vērsts uz to, lai prasītāja gūtu labumu no sprieduma *Aragonesas*, minēts 17. punktā (EU:T:2011:621).

78 Otrkārt, runājot par Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto noilguma termiņu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar minēto pantu, lasot to kopā ar šīs pašas regulas 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu, Komisijai piešķirtās pilnvaras uzlikt naudas sodus uzņēmumiem, kad tie ar nolūku vai aiz neuzmanības pārkāpj LESD 101. pantu, ir ierobežotas laikā, jo uz tām attiecas piecu gadu noilguma termiņš.

79 Atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 25. panta 2. punktam noilguma termiņu skaita no dienas, kurā ir izdarīts pārkāpums. Tomēr šajā pašā normā ir precizēts, ka turpinātu vai atkārtotu pārkāpumu gadījumā noilgums sākas tikai no dienas, kad pārkāpums ir izbeigts.

80 Regulas Nr. 1/2003 25. panta 3. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka minēto noilgumu pārtrauc ikviena Komisijas vai dalībvalsts konkurences iestādes darbība, kas ietver izmeklēšanu vai tiesvedību attiecībā uz pārkāpumu, proti, cita starpā Komisijas rakstveida lūgums sniegt informāciju, un pārtraukums sākas dienā, kad akts ir paziņots vismaz vienam no pārkāpumā piedalījušamies uzņēmumam vai uzņēmumu asociācijai.

81 Atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 25. panta 4. punktam noilguma termiņa pārtraukšana attiecas uz "visiem" uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām, kas piedalījušies pārkāpumā (spriedums, 2012. gada 27. jūnijs, *Bolloré*/Komisija, T-372/10, Krājums, EU:T:2012:325, 201. punkts).

82 Regulas Nr. 1/2003 25. panta 5. punkta pirmajā teikumā cita starpā ir paredzēts, ka pēc katra pārtraukuma noilgums sākas no jauna.

83 Šajā gadījumā, pirmkārt, starp lietas dalībniekiem nav domstarpību par to, ka attiecīgais pārkāpums ir vienots un turpināts pārkāpums. Tāpēc saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 25. panta 2. punkta otro teikumu noilguma termiņš, kāds ir paredzēts minētās regulas 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā, sākās "no dienas, kad pārkāpums tika izbeigts", proti, kā tas tika konstatēts iepriekš 45. punktā, 1998. gada 31. decembrī. Neesot aktam, kas pārtrauktu noilgumu, Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajam piecu gadu noilguma termiņam principā bija jābeidzas 2003. gada 31. decembrī.

84 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai, kā to apgalvo Komisija, Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais piecu gadu noilguma termiņš tika pārtraukts pirms 2003. gada 31. decembra ar Komisijas aktu minētās regulas 25. panta 3. punkta izpratnē.

85 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru no Regulas Nr. 1/2003 25. panta 3. un 4. punkta normām izriet, ka, ja uzņēmums ir piedalījies pārkāpumā, proti, ja šis uzņēmums kā tāds ir identificēts apstrīdētajā lēmumā, tad uz šo uzņēmumu attiecas noilguma termiņa pārtraukšana sakarā ar paziņojumu par darbībām, kādas tiek uzsāktas izmeklēšanas vai tiesvedības nolūkā attiecībā vismaz uz vienu uzņēmumu (attiecībā pret šo vai citu uzņēmumu), kas arī ir identificēts kā pārkāpuma dalībnieks. Tādējādi akti, kas ir noilguma termiņa pārtraukšanas pamatā, rada *erga omnes* sekas attiecībā pret visiem uzņēmumiem, kas ir piedalījušies attiecīgajā pārkāpumā (šajā ziņā skat. spriedumu *Bolloré*/Komisija, minēts 81. punktā, EU:T:2012:325, 201., 205. un 211. punkts).

86 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka prasītāja ir identificēta šajā lēmumā kā pārkāpuma dalībniece. Tāpēc, pieņemot, ka šajā gadījumā ticis konstatēts noilguma termiņu pārtraucošs akts, šis akts būtu attiecināms arī uz prasītāju.

87 Turklāt ir jānoskaidro, vai, kā to apgalvo Komisija savā 2003. gada 30. septembra lēmumā, 2002. gada paziņojuma par sadarbību 15. punktā *EKA* piešķirtais nosacītais atbrīvojums no naudas soda ir jāuzskata par noilguma termiņu pārtraucošu aktu Regulas Nr. 1/2003 25. panta 3. punkta izpratnē.

88 Šajā ziņā ir jāatgādina, pirmkārt, ka saskaņā ar judikatūru Regulas Nr. 1/2003 25. panta 3. punktā ietvertais uzskaitījums, kurš ir uzsākts ar vārdiem "jo īpaši", nekādā ziņā nav izsmeļošs un ka šī norma neparedz noilguma termiņa pārtraukšanu atkarībā no paziņota akta vai rakstiskas atļaujas uzsākt izmeklēšanu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2002. gada 15. oktobris, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P, Krājums, EU:C:2002:582, 141. un 162. punkts), un, otrkārt, ka, tā kā noilguma termiņa pārtraukšana ir uzskatāma par izņēmumu attiecībā pret piecu gadu noilguma termiņu, šī pārtraukšana kā tāda ir jāinterpretē šauri (spriedums, 2003. gada 19. marts, *CMA CGM* u.c./Komisija, T-213/00, Krājums, EU:T:2003:76, 484. punkts).

89 Turklāt no Regulas Nr. 1/2003 25. panta 3. punkta pirmā teikuma izriet, ka, lai tiktu pārtraukts noilguma termiņš šīs regulas izpratnē, ir nepieciešams, lai Komisijas rīcība skartu "izmeklēšan[u] vai tiesvedīb[u] attiecībā uz pārkāpumu".

90 Attiecībā uz iecietības politiku, ko īsteno Komisija, Tiesa ir atzinusi, ka iecietības programmas ir noderīgi instrumenti, lai efektīvi atklātu un izbeigtu konkurences normu pārkāpumus, un līdz ar to tie kalpo mērķim efektīvi piemērot LESD 101. un 102. pantu (spriedums, 2011. gada 14. jūnijs, *Pfleiderer*, C-360/09, Krājums, EU:C:2011:389, 25. punkts).

91 Tāpat saskaņā ar Vispārējās tiesas apgalvoto "iecietības programmas mērķis ir izmeklēt, apkarot un novērst darbības, kas ir daļa no sevišķi smagiem LESD 101. panta pārkāpumiem" (spriedums, 2011. gada 9. septembris, *Deltafina*/Komisija, T-12/06, Krājums, EU:T:2011:441, 107. punkts).

92 Vispārējā tiesa ir arī atzinusi, ka nosacīta atbrīvojuma piešķiršana nozīmē īpaša procesuālā statusa izveidi administratīvā procesa gaitā par labu uzņēmumam, kas atbilst 2002. gada paziņojuma par sadarbību 8. punktā minētajiem nosacījumiem, un tas rada noteiktas juridiskās sekas (spriedums *Deltafina*/Komisija, minēts 91. punktā, EU:T:2011:441, 114. punkts).

93 Kā tas izriet no sprieduma *Deltafina*/Komisija, minēts 91. punktā (EU:T:2011:441), 103.–118. punkta, kuri attiecas uz Komisijas īstenoto iecietības programmu, nosacīta atbrīvojuma piešķiršana pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzējam ļoti efektīvi veicina minēto programmu, ciktāl šādas piešķiršanas mērķis ir piemērot labvēlīgāku attieksmi pret uzņēmumiem, kuri sadarbojas ar Komisiju izmeklēšanās attiecībā uz slepenām aizliegtām vienošanām saistībā ar praksi, kas ir daļa no ļoti smagiem LESD 101. panta pārkāpumiem (spriedums *Deltafina*/Komisija, minēts 91. punktā, EU:T:2011:441, 103. un 105. punkts). Tas ir veids, kādā šie uzņēmumi par to aktīvu un brīvprātīgu piedalīšanos izmeklēšanā, atvieglojot Komisijas uzdevumu konstatēt un izbeigt konkurences normu pārkāpumus, var iegūt labvēlīgāku attieksmi, ciktāl runa ir par naudas sodiem, kas tiem pretējā gadījumā tiktu uzlikti, ar nosacījumu, ka šie uzņēmumi ir izpildījuši 2002. gada paziņojumā par sadarbību paredzētos nosacījumus (spriedums *Deltafina*/Komisija, minēts 91. punktā, EU:T:2011:441, 108. punkts).

94 Turklāt ir jāatgādina, ka 2002. gada paziņojuma par sadarbību 8. punktā ir paredzēts:

"Komisija atbrīvo uzņēmumu no sodanaudas, kas tam citādi būtu jāmaksā, ja:

a) uzņēmums pirmais iesniedz pierādījumus, kas pēc Komisijas ieskatiem var dot tai iespēju pieņemt lēmumu par izmeklēšanas veikšanu Regulas Nr. 17 14. panta 3. punkta nozīmē saistībā ar iespējamo karteli [aizliegto vienošanos], kas ietekmē Kopienu; [vai]

b) uzņēmums pirmais iesniedz pierādījumus, kas pēc Komisijas ieskatiem var dot tai iespēju konstatēt [LESD 101. panta] pārkāpumu saistībā ar iespējamo karteli, kas ietekmē Kopienu."

95 Saskaņā ar 2002. gada paziņojuma par sadarbību 11. panta a)–c) punktu:

"Papildus 8. punkta a) apakšpunktā un 9. punktā vai 8. punkta b) apakšpunktā un 10. punktā izklāstītajiem nosacījumiem, lai pretendētu uz atbrīvojumu no sodanaudas, jebkurā gadījumā ir jāievēro šādi kumulatīvi nosacījumi:

a) uzņēmums pilnībā, pastāvīgi un ātri sadarbojas visā Komisijas veiktās administratīvās procedūras laikā un sniedz Komisijai visus pierādījumus, kas nonāk tā rīcībā vai ir tam pieejami attiecībā uz iespējamo pārkāpumu. Uzņēmumam jo īpaši ir jābūt Komisijas rīcībā, lai ātri izpildītu jebkuru pieprasījumu, tādējādi veicinot attiecīgo faktu konstatēšanu;

b) uzņēmums pārtrauc dalību iespējamajā pārkāpumā ne vēlāk kā tad, kad tas attiecīgi iesniedz pierādījumus saskaņā ar 8. punkta a) apakšpunktu vai 8. punkta b) apakšpunktu;

c) uzņēmums nav veicis pasākumus, lai piespiestu citus uzņēmumus iesaistīties pārkāpumā."

96 Ņemot vērā iepriekš 90.–95. punktā izklāstītos apsvērumus, vispirms ir jānorāda, ka iecietības programma tiešā veidā efektīvi veicina Eiropas Savienības politiku konkurences normu pārkāpumu izmeklēšanā, par ko ir atbildīga Komisija. Turpinājumā – lēmums piešķirt nosacītu atbrīvojumu pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzējam ļauj apliecināt, ka šī pieteikuma iesniedzējs ir izpildījis nepieciešamos priekšnosacījumus, lai viņš administratīvā procesa beigās saskaņā

ar noteiktiem nosacījumiem varētu iegūt galīgu atbrīvojumu. Visbeidzot, šis procesuālais statuss, kas piešķirts pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzējam, ar lēmumu tam piešķirt nosacītu atbrīvojumu uzliek par pienākumu ieinteresētajai personai, lai tā varētu saņemt galīgu atbrīvojumu, savā rīcībā – līdz Komisija būs pieņēmusi galīgo lēmumu – būt tādam, lai viņa rīcība atbilstu 2002. gada paziņojuma par sadarbību 11. punkta a)–c) punktā izklāstītajiem nosacījumiem. Šo pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzēja rīcību raksturo cita starpā pienākums, pirmkārt, lojāli sadarboties ar Komisiju, šai sadarbībai esot pastāvīgai un ātrai visu administratīvā procesa laiku, un, otrkārt, iesniegt Komisijai jebkādus pierādījumus, kas ir tā rīcībā vai kas tam ir pieejami saistībā ar aizdomām par iespējamo pārkāpumu.

97 Līdz ar to lēmums piešķirt nosacītu atbrīvojumu pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzējam, ciktāl ar šādu lēmumu pēdējam minētajam tiek piešķirts šāds procesuāls statuss, ir būtisks, lai ļautu Komisijai izmeklēt un uzsākt tiesvedību saistībā ar iespējamo pārkāpumu. Tāpēc ir jāuzskata, ka šis procesuālais akts, ko pieņem Komisija, ir vērsts uz izmeklēšanu vai tiesvedību attiecībā uz pārkāpumu Regulas Nr. 1/2003 25. panta 3. punkta pirmā teikuma izpratnē un līdz ar to var tikt kvalificēts kā noilguma termiņu apturošs akts. Kā tas ir atgādināts iepriekš 85. punktā, šāds termiņu apturošs akts rada *erga omnes* sekas attiecībā uz visiem uzņēmumiem, kas ir piedalījušies attiecīgajā pārkāpumā.

98 Ņemot vērā iepriekš 97. punktā izdarīto secinājumu, ir jākonstatē, ka šajā gadījumā termiņš, kurš prasītājas gadījumā ir sācies 1998. gada 31. decembrī, pēc četriem gadiem un deviņiem mēnešiem ir ticis pārtraukts ar Komisijas 2003. gada 30. septembra lēmumu piešķirt *EKA* nosacītu atbrīvojumu. Tādējādi noilguma termiņš šī iemesla dēļ ir atsācies no jauna, proti, no šī lēmuma pieņemšanas, un pēc vienpadsmit mēnešiem un desmit dienām no jauna ticis pārtraukts ar Komisijas 2004. gada 10. septembra lūgumu sniegt informāciju, kas bija adresēts cita starpā *Aragonesas*. Līdz ar to noilguma termiņš atkal ir atsācies no jauna un turpinājies līdz 2008. gada 11. jūnijam, proti, trīs gadus un deviņus mēnešus, kad tika pieņemts 2008. gada lēmums. Tāpēc, ņemot vērā iepriekš 77. punktā izdarīto secinājumu, saskaņā ar kuru ir jāņem vērā datums, kad Komisija ir nolēmusi uzlikt prasītājai naudas sodu, proti, 2008. gada lēmuma pieņemšanas datums, t.i., 2008. gada 11. jūnijs, šim pēdējam minētajam lēmumam – ciktāl tas ar apstrīdēto lēmumu vēl daļēji bija saglabāts spēkā attiecībā uz tā sekām, proti, naudas soda summu EUR 4 231 000 apmērā – esot pieņemtam Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajā piecu gadu noilguma termiņā.

99 Pirmkārt, šāds secinājums nevar tikt apšaubīts ar prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Komisija 2008. gada lēmuma preambulas 492. apsvērumā ir identificējusi pirmo 2004. gada 10. septembra lūgumu sniegt informāciju kā aktu, kas pārtrauca noilgumu šajā lietā. Patiesībā fakts, ka Komisija ir atsaukusies uz šo aktu 2008. gada lēmumā, nedrīkst liegt Komisijai tagad atsaukties uz agrāku aktu, tādu kā 2003. gada 30. septembra lēmums, kuru tā arī uzskata par tādu, kas ir pārtraucis minētā noilguma termiņu. No minētā apsvēruma formulējuma skaidri izriet, ka noilguma termiņš, pēc Komisijas domām, tika pārtraukts "vēlākais" 2004. gada 10. septembrī. Tāpēc Komisija nekādā ziņā nav izslēgusi iespēju, ka citi akti pirms 2004. gada 10. septembra lūguma sniegt informāciju, tādi kā Komisijas 2003. gada 30. septembra lēmums piešķirt *EKA* nosacītu atbrīvojumu, arī varēja pārtraukt noilguma termiņu.

100 Turklāt prasītāja kļūdaini atsaucas uz lēmumu pieņemšanas praksi, kura, pēc tās domām, līdz šim brīdim esot dominējusi Komisijas lēmumos, lai apgalvotu, ka Komisijai par noilguma termiņu pārtraucošu aktu esot bijis jāuzskata pirmais lūgums sniegt informāciju, kuru tā 2004. gada 10. septembrī nosūtīja vienam no 2008. gada lēmuma adresātiem. Kā tas izriet no visiem iepriekš 84.–97. punktā izklāstītajiem apsvērumiem, Komisijas akta kvalificēšanas par noilgumu pārtraucošu aktu fakts ir balstīts uz tādu tiesību normu piemērošanu, kuras attiecas cita starpā uz Regulas Nr. 1/2003 25. pantu, kā tās ir interpretētas pēdējā instancē Savienības tiesā. Tāpēc Komisijas agrākā prakse, uz kuru atsaucas prasītāja, nevar kavēt Komisiju, ko pārbauda Savienības tiesa, izmantot citus aktus kā noilguma termiņu pārtraucošus aktus, tādus kā pirmais lūgums sniegt informāciju.

101 Treškārt, runājot par pamatu, kuru prasītāja izvirzīja replikā un kurš ir balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 25. panta 5. punkta pārkāpumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 76. pantu prasības pieteikumā cita starpā ir jābūt ietvertam izvirzīto pamatu kopsavilkumam. Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru neatkarīgi no visiem terminoloģijas jautājumiem šim kopsavilkumam ir jābūt pietiekami skaidram un precīzam, lai atbildētājs varētu sagatavot savu atbildes rakstu un Vispārējā tiesa – spriest par lietu, vajadzības gadījumā nelūdzot citu informāciju. Faktiski prasība ir pieņemama, ja būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem tā pamatota, pašā prasības pieteikuma tekstā tiek atkārtoti vismaz kopsavilkuma veidā, taču loģiski un saprotami, lai nodrošinātu tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedību (skat. spriedumu, 2006. gada 27. septembris, *Roquette Frères* /Komisija, T-322/01, Krājums, EU:T:2006:267, 208. punkts un tajā minētā judikatūra). Joprojām atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai jebkurš pamats, kas nav pietiekami izklāstīts sākotnējā prasības pieteikumā attiecīgajā instancē, ir jāuzskata par nepieņemamu. Līdzīgas prasības ir noteiktas, ja iebildums tiek izvirzīts kāda pamata atbalstam. Runājot par absolūtu šķērsli tiesas procesam, Vispārējā tiesa uz šo nepieņemamību, ja nepieciešams, var atsaukties pēc savas iniciatīvas (skat. spriedumu, 2005. gada 14. decembris, *Honeywell*/Komisija, T-209/01, Krājums, EU:T:2005:455, 54. un 55. punkts un tajos minētā judikatūra).

102 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka prasītāja nekādi prasības pieteikumā nav apgalvojusi – pat pēc būtības –, ka būtu pārkāpts Regulas Nr. 1/2003 25. panta 5. punkts, ciktāl maksimālais noilguma termiņš, kāds ir Komisijai attiecībā uz naudas soda uzlikšanu, ir noteikts desmit gadi. Tāpēc, kā to apgalvo Komisija, pamats, kurš ir izvirzīts replikas stadijā un balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 25. panta 5. punkta pārkāpumu, ir jānoraida kā nepieņemams.

103 Pakārtoti ir jākonstatē, ka minētais pamats katrā ziņā ir acīmredzami nepamatots. Patiesībā desmit gadu noilguma termiņš, kāds ir paredzēts Regulas Nr. 1/2003 25. panta 5. punktā, sākās 1998. gada 31. decembrī un tam bija jābeidzas ātrākais 2008. gada 31. decembrī – gadījumā, ja tas netiktu apturēts saskaņā ar šīs regulas 25. panta 6. punkta noteikumiem. Tomēr, neesot nepieciešamībai aprēķināt šādas iespējamās apturēšanas ilgumu, ir jākonstatē, ka 2008. gada lēmums, kāds tas ticis saglabāts – kā tas izriet no iepriekš 77. punkta, daļēji saglabājot tā sekas, šajā gadījumā naudas soda summu EUR 4 231 000 apmērā – ar apstrīdēto lēmumu, tika pieņemts 2008. gada 11. jūnijā, proti, vairāk nekā sešus mēnešus pirms 2008. gada 31. decembra.

104 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pirmā pamata pirmais iebildums ir noraidāms kā nepamatots.

105 Ņemot vērā iepriekš 71. punktā minētos apsvērumus, kuri skar attiecības starp, no vienas puses, pirmā pamata pirmo iebildumu un, no otras puses, pirmā pamata otro iebildumu un otro pamatu, tā kā pirmā pamata pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots, tad, neesot vajadzībai lemt par pirmā pamata otro iebildumu, ir jānoraida prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

106 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA*, sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 6. oktobrī.

[Paraksti]